

## POSTANOWIENIE

Dnia 25 maja 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Antoni Bojańczyk (przewodniczący)

SSN Marek Motuk (sprawozdawca)

SSN Marek Siwek

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

na posiedzeniu w dniu 25 maja 2023 r. w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

sprawy **M. W.**

oskarżonego o czyn z art. 148 § 1 k.k.

z powodu kasacji wniesionej przez Prokuratora Generalnego na niekorzyść

od postanowienia Sądu Apelacyjnego w Gdańsku

z dnia 2 lutego 2021 r., sygn. akt II AKz 1312/20

utrzymującego w mocy postanowienie Sądu Okręgowego we Włocławku

z dnia 15 grudnia 2020 r., sygn. akt II K 43/20

w przedmiocie umorzenia postępowania

### **p o s t a n o w i ł:**

**1. uchylić zaskarżone postanowienie i przekazać sprawę Sądowi Apelacyjnemu w Gdańsku do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym;**

**2. na podstawie art. 98 § 2 k.p.k. odroczyć sporządzenie uzasadnienia postanowienia na czas do 7 dni.**

## UZASADNIENIE

M. W. został oskarżony o to, że „w dniu 2.12.2008 r. w W. działając wspólnie i w porozumieniu z D. Ś. i nieletnią O. P., z zamiarem bezpośrednim dokonania zabójstwa A. P., po uprzednim uzgodnieniu okoliczności czynu, wziął nóż i poszedł

z D. Ś. uzbrojonym w noże i maczetę do domu pokrzywdzonego przy ul. [...], do którego pozostawiwszy otwartą furtkę i drzwi wejściowe oraz wskazując miejsce pobytu ojca - umożliwiła im wejście O. P. oczekująca przed domem gdzie w sypialni używając noży zaatakował A. P. i zadając nimi ciosy po całym ciele, w wyniku czego spowodował u w/wym. powstanie kilkudziesięciu ran kłutych i ciętych, zasinień i otarć naskórka na całym ciele, które skutkowały jego zgonem z powodu wykrwawienia”, tj. o czyn z art. 148 § 1 k.k.

W chwili wyżej opisanego czynu M. W. ukończył 15 lat i dwa miesiące.

Przedmiotowa sprawa była pięciokrotnie rozpoznawana przez Sąd Okręgowy we Włocławku, przy czym trzykrotnie wydane zostały wyroki skazujące, tj.:

- 1) wyrokiem z dnia 19 grudnia 2011 r., w sprawie II K 75/09, Sąd Okręgowy we Włocławku uznał oskarżonego M. W. za winnego popełnienia zbrodni z art. 148 § 1 k.k. – i za ten czyn, na podstawie art. 148 § 1 k.k., wymierzył mu karę 15 lat pozbawienia wolności; Sąd Apelacyjny w Gdańsku wyrokiem z dnia 27 września 2012 r., sygn. akt II AKa 245/12, uchylił zaskarżony wyrok i sprawę przekazał sądowi I instancji do ponownego rozpoznania;
- 2) wyrokiem z dnia 31 października 2013 r., w sprawie II K 112/12, Sąd Okręgowy we Włocławku uznał oskarżonego M. W. za winnego zbrodni z art. 148 § 1 k.k. – i za to, na podstawie art. 148 § 1 k.k., wymierzył mu karę 12 lat pozbawienia wolności; Sąd Apelacyjny w Gdańsku wyrokiem z dnia 30 kwietnia 2014 r., sygn. akt II AKa 75/14, uchylił zaskarżony wyrok i sprawę przekazał sądowi I instancji do ponownego rozpoznania;
- 3) wyrokiem z dnia 27 lutego 2015 r., w sprawie II K 46/14, Sąd Okręgowy we Włocławku uznał oskarżonego M. W. za winnego zbrodni z art. 148 § 1 k.k. – i za ten czyn, na podstawie art. 148 § 1 k.k. w zw. z art. 10 § 3 in fine k.k. w zw. z art. 60 § 6 pkt 2 k.k., skazał go na karę 6 lat pozbawienia wolności, na poczet której zaliczył oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 5 grudnia 2008 r. do 30 kwietnia 2014 r.; Sąd Apelacyjny w Gdańsku wyrokiem z dnia 22 października 2015 r., sygn. akt II AKa 167/15, uchylił zaskarżone orzeczenie i sprawę przekazał Sądowi Okręgowemu we Włocławku do ponownego rozpoznania.

Po rozpoznaniu sprawy po raz czwarty, Sąd Okręgowy we Włocławku wyrokiem z dnia 7 listopada 2018 r., sygn. II K 118/15, przyjmując, że nieletni M. W. swoim działaniem polegającym na tym, że w dniu 2 grudnia 2008 r. we Włocławku, działając wspólnie i w porozumieniu z D. Ś., z zamiarem bezpośrednim usiłował pozbawić życia A. P. w ten sposób, że uzbrojony w nóż i przebrany wszedł z D. Ś. – również wyposażonym w nóż, do domu A. P. przy ul. [...] (dzięki pozostawieniu przez O. P. otwartej furtki do posesji i otwartych drzwi do domu oraz wskazaniu przed tą posesją przez wyżej wymienioną, w którym pokoju przebywa jej ojciec – przez co działał wspólnie i w porozumieniu z O. P.), a następnie do sypialni, w której D. Ś. zadał A. P. uderzenia nożem po całym ciele, przy czym M. W. widząc sposób i skutki ataku współnika na pokrzywdzonego, pod wpływem przekonania wewnętrznego zrezygnował z zabicia pokrzywdzonego, gdyż na wydane przez D. Ś. polecenie, zamiast uderzyć nożem w pokrzywdzonego, celowo trafił nożem w rękę D. Ś., przy czym pokrzywdzony zmarł w wyniku wykrwawienia spowodowanego ranami zadanymi przez D.Ś., czym wyczerpał znamiona czynu karalnego z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. – na podstawie art. 17 § 1 pkt 11 k.p.k. umorzył przeciwko nieletniemu postępowanie.

Wyrok ten został zaskarżony w całości przez prokuratora – na niekorzyść M. W. W apelacji skarżący podniósł m.in. zarzuty:

- błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia polegającego na uznaniu, że M. W. nie może odpowiadać na zasadach określonych w art. 10 § 2 i 3 k.k., podczas gdy prawidłowo zgromadzony w sprawie materiał dowodowy wskazuje, że właściwości i warunki osobiste oskarżonego, które cechowały go w czasie czynu, predestynowały go do poniesienia odpowiedzialności karnej;
- obrazy art. 13 ustawy z dnia 26 października 1982 r. o postępowaniu w sprawach nieletnich – w brzmieniu obowiązującym przed 2 stycznia 2014 r. – w zw. z art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2013 r. o zmianie ustawy o postępowaniu w sprawach nieletnich oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2013 r., poz. 1165), poprzez niezastosowanie tych przepisów w przedmiotowej sprawie.

Po rozpoznaniu apelacji prokuratora, Sąd Apelacyjny w Gdańsku wyrokiem z dnia 19 sierpnia 2020 r., sygn. II AKa 307/19, uchylił zaskarżony wyrok i sprawę przekazał sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Rozpoznając sprawę po raz piąty, Sąd Okręgowy we Włocławku, postanowieniem wydanym na posiedzeniu w dniu 15 grudnia 2020 r. (sygn. II K 43/20) – na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. – umorzył postępowanie wobec M. W. oraz kosztami procesu obciążyć Skarb Państwa.

W uzasadnieniu postanowienia sąd *a quo* wyraził pogląd, że sformułowanie art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2013 r. o zmianie ustawy o postępowaniu w sprawach nieletnich oraz niektórych innych ustaw: „Do postępowań w sprawach nieletnich wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, z wyłączeniem postępowań wykonawczych, stosuje się przepisy dotychczasowe”, wskazuje w istocie, iż przepis ten zawiera regułę intertemporalną dotyczącą zmian w obrębie przepisów o charakterze procesowym.

Powyższe postanowienie Sądu Okręgowego we Włocławku z dnia 15 grudnia 2020 r. – zaskarżone zażaleniem przez prokuratora – Sąd Apelacyjny w Gdańsku utrzymał w mocy postanowieniem z dnia 2 lutego 2021 r., w sprawie II AKz 1312/20, dzieląc stanowisko sądu *a quo* oraz argumentację powołaną na jego uzasadnienie. Sąd odwoławczy uznał za trafne stanowisko sądu pierwszej instancji, że przepis przejściowy art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2013 r. o zmianie ustawy o postępowaniu w sprawach nieletnich oraz niektórych innych ustaw, ma charakter procesowy i nie odnosi się do art. 13 u.p.n, który ma charakter materialnoprawny – ponieważ precyzuje przesłanki ukarania nieletniego sprawcy czynu karalnego – co implikuje konieczność stosowania reguł kolizyjnych właściwych dla prawa materialnego, a w konsekwencji uznanie, iż wobec uchylenia tej normy, niezastosowanie jej w stosunku do M. W. jest dla niego względniejsze.

Od ww. postanowienia Sądu Apelacyjnego w Gdańsku – w dniu 28 stycznia 2022 r. (data prezentaty) – kasację wniósł Prokurator Generalny, zaskarżając to orzeczenie w całości na niekorzyść oskarżonego M. W.

Skarżący zarzucił: „rażące i mające istotny wpływ na treść orzeczenia naruszenie przepisów prawa procesowego i materialnego, tj. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 437 § 2 k.p.k. w brzmieniu obowiązującym – zgodnie z art. 36 pkt 2 ustawy z dnia 27 września 2013 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw, Dz.U. 2013.1247 z późn. zm. – do dnia 30 czerwca 2015 r., art. 94 § 1 pkt 5 k.p.k. w zw. z art. 98 § 1 k.p.k., art. 4 ust. 1

ustawy z dnia 30 sierpnia 2013 r. o zmianie ustawy o postępowaniu w sprawach nieletnich i innych ustaw (Dz.U.2013.1 165) w zw. z art. 1 § 1 pkt 2 ustawy z dnia 26 października 1982 r. o postępowaniu w sprawach nieletnich (Dz.U.2018.969 j.t.) oraz art. 13 tej ustawy w brzmieniu obowiązującym do 1 stycznia 2014 r., polegające na zaniechaniu przeprowadzenia przez Sąd Apelacyjny w Gdańsku należytej, odpowiednio pogłębionej kontroli odwoławczej i utrzymaniu w mocy niesłusznego postanowienia Sądu Okręgowego we Włocławku, wydanego z rażącym naruszeniem art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2013 r. o zmianie ustawy o postępowaniu w sprawach nieletnich i innych ustaw w zw. z art. 1 § 1 pkt 2 ustawy z dnia 26 października 1982 r. o postępowaniu w sprawach nieletnich oraz art. 13 tej ustawy w brzmieniu obowiązującym do 1 stycznia 2014 r., na skutek nieuzasadnionego przyjęcia zasady wyższości umowy międzynarodowej nad prawem krajowym i w konsekwencji odmowy stosowania art. 442 § 3 k.p.k. oraz art. 13 ustawy o postępowaniu w sprawach nieletnich w brzmieniu obowiązującym do dnia 1 stycznia 2014 r. w zw. z art. 4 ust. 1 ustawy nowelizacyjnej, co zaś stanowiło podstawę umorzenia postępowania wobec M. W. o czyn karalny z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k., w sytuacji gdy przepis przejściowy ustawy nowelizacyjnej – art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2013 r. o zmianie ustawy o postępowaniu w sprawach nieletnich, przy zachowaniu wskazanych w nim niezbędnych warunków w postaci wszczęcia i niezakończenia postępowania wobec nieletniego sprawcy czynu karalnego w chwili wejścia w życie tej ustawy, mimo uchylenia z dniem 2 stycznia 2014 r. obowiązywania art. 13 ustawy o postępowaniu w sprawach nieletnich, jako przepis specjalny, umożliwia wymierzenie kary, określonej w przepisach ustawy Kodeks karny z obligatoryjnym zastosowaniem dobrodziejstwa nadzwyczajnego jej złagodzenia, dorosłemu sprawcy czynu karalnego z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k., popełnionego przed dniem 2 stycznia 2014 r., co nie sprzeciwia się zasadzie *prioritas legis mitrior (lex mitrior agit)* [zapis oryginalny – uwaga SN] w odniesieniu do sprawców czynów karalnych enumeratywnie wymienionych w art. 10 § 2 k.k. i nie może stanowić podstawy odmowy stosowania prawa krajowego, co w konsekwencji winno prowadzić do wymierzenia M. W. kary w warunkach przewidzianych art. 13 ustawy o postępowaniu w sprawach nieletnich w brzmieniu obowiązującym do 1 stycznia 2014 r.”.

Zarzucając powyższe, Prokurator Generalny wniósł o uchylenie zaskarżonego kasacją postanowienia Sądu Apelacyjnego w Gdańsku i przekazanie sprawy temu sądowi do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

Sąd Najwyższy w toku rozpoznania wniesionej kasacji, postanowieniem z dnia 21 września 2022 r., sygn. V KK 40/22 – na podstawie art. 82 § 1 ustawy z 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym – przedstawił składowi siedmiu sędziów Sądu Najwyższego do rozstrzygnięcia następujące zagadnienie prawne: „Czy zawarte w art. 4 ust. 1 in fine ustawy z dnia 30 sierpnia 2013 r. o zmianie ustawy o postępowaniu w sprawach nieletnich oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2013 r. poz. 1165) sformułowanie »stosuje się przepisy dotychczasowe« odnosi się zarówno do przepisów o charakterze procesowym, jak i materialnym – w tym do art. 13 – zawartych w zmienianej ustawie z dnia 26 października 1982 r. o postępowaniu w sprawach nieletnich (Dz.U. z 2010 r. Nr 33, poz. 178, z późn. zm.), czy też wyłącznie do przepisów o charakterze procesowym zawartych w tejże ustawie?”.

Sąd Najwyższy uchwałą składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 23 marca 2023 r., sygn. I KZP 16/22, przedstawione zagadnienie prawne rozstrzygnął następująco: „Zawarte w art. 4 ust. 1 in fine ustawy z dnia 30 sierpnia 2013 r. o zmianie ustawy o postępowaniu w sprawach nieletnich oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2013 r., poz. 1165) sformułowanie »stosuje się przepisy dotychczasowe« odnosi się zarówno do przepisów o charakterze procesowym, jak i materialnym”.

#### **Sąd Najwyższy zważył, co następuje.**

Kasacja jest oczywiście zasadna, dlatego podległa uwzględnieniu na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

Trafne jest stanowisko Prokuratora Generalnego, że kontrola instancyjna postanowienia wydanego w przedmiocie umorzenia postępowania wobec M. W., została wadliwie przeprowadzona przez Sąd Apelacyjny w Gdańsku, a to w aspekcie problematyki związanej z zastosowaniem właściwych reguł intertemporalnych w odniesieniu do nowelizacji przepisów ustawy z dnia 26 października 1982 r. o postępowaniu w sprawach nieletnich (Dz.U. z 2010 r. Nr 33, poz. 178, z późn. zm.; dalej też jako u.p.n.), która dokonana została ustawą z

dnia 30 sierpnia 2013 r. o zmianie ustawy o postępowaniu w sprawach nieletnich oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2013 r., poz. 1165; dalej: ustawa zmieniająca).

Zaistniały w sprawie układ faktyczny determinował konieczność rozważenia charakteru art. 4 ust. 1 ustawy zmieniającej, stanowiącego regułę określającą zakres i czas obowiązywania (stosowania) przepisów ustawy o postępowaniu w sprawach nieletnich, które zostały uchylone bądź których brzmienie zostało zmienione na mocy tej ustawy. W grupie przepisów objętych przedmiotową nowelizacją znalazł się m.in. art. 13 u.p.n. – uchylony na jej skutek z dniem 2 stycznia 2014 r. Przepis ten przewidywał normę o następującej treści: „Jeżeli wobec nieletniego, który dopuścił się czynu karalnego, o którym mowa w art. 1 § 2 pkt 2 lit. a [tj. przestępstwa lub przestępstwa skarbowego – uzupełnienie SN], ale w chwili orzekania ukończył lat 18, zachodzą podstawy do orzeczenia umieszczenia w zakładzie poprawczym - sąd rodzinny może wymierzyć karę, gdy uzna, że stosowanie środków poprawczych nie byłoby już celowe. Wydając wyrok skazujący sąd stosuje nadzwyczajne złagodzenie kary”. Uwzględniając zatem ustalony w sprawie stan faktyczny, regulacja ta mogła stanowić podstawę do wywiedzenia wobec M. W. prawnokarnych konsekwencji za czyn zarzucony mu w akcie oskarżenia, którego miał dopuścić się jako osoba nieletnia. Niemniej, w toku rozpiętego w czasie postępowania w tej sprawie (postępowanie wyjaśniające wszczęto w 2008 r., natomiast akt oskarżenia wniesiono w 2009 r.) weszła w życie przywołana nowelizacja, na mocy której z dniem 2 stycznia 2014 r. uchylony został cyt. wyżej art. 13 u.p.n. (zob. art. 1 pkt 2 ustawy zmieniającej). Jak już wspomniano, kwestie związane z intertemporalnym aspektem tej nowelizacji ustawodawca określił m.in. w art. 4 ust. 1 ustawy zmieniającej, któremu nadał następujące brzmienie: „Do postępowań w sprawach nieletnich wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, z wyłączeniem postępowań wykonawczych, stosuje się przepisy dotychczasowe”. Sąd Apelacyjny w Gdańsku – dokonując w omawianej sprawie kontroli instancyjnej – wskazał, że art. 13 u.p.n. ma charakter materialnoprawny, ponieważ precyzuje przesłanki ukarania nieletniego sprawcy czynu karalnego, co implikuje konieczność stosowania reguł kolizyjnych właściwych dla prawa materialnego, a w konsekwencji uznanie, iż wobec uchylenia

tej normy, niezastosowanie jej w stosunku do M. W. jest dla niego względniejsze. Zaakceptował tym samym stanowisko sądu *meriti*, iż przepis art. 4 ust. 1 ustawy zmieniającej ma charakter procesowy i nie odnosi się do art. 13 u.p.n., jednak w tym zakresie sąd *ad quem* nie poczynił własnych rozważań prawnych. Z takim rozstrzygnięciem sprawy nie zgodził się Prokurator Generalny, a wywiedziona przez niego kasacja – z uwagi na rozbieżności w orzecznictwie Sądu Najwyższego w tej materii – zrodziła zagadnienie prawne odnoszące się do charakteru wymienionego przepisu przejściowego i potrzebę odpowiedzi na pytanie, czy zawarte w nim sformułowanie „stosuje się przepisy dotychczasowe” odnosi się zarówno do przepisów o charakterze procesowym, jak i materialnym – w tym do art. 13 – zawartych w zmienianej ustawie o postępowaniu w sprawach nieletnich, czy też wyłącznie do zawartych w tejże ustawie przepisów o charakterze procesowym. Nie ulegało przy tym wątpliwości, że art. 13 u.p.n. jest przepisem materialnoprawnym, co znajduje też potwierdzenie w orzecznictwie Sądu Najwyższego, które przywołał skarżący w uzasadnieniu kasacji.

Sąd Najwyższy dokonując rozstrzygnięcia tego zagadnienia prawnego w poszerzonym składzie, opowiedział się za pierwszym z wymienionych wariantów. (zob. uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 23 marca 2023 r., sygn. akt I KZP 16/22). Argumentując wielopłaszczyznowo i dogłębnie zajęte stanowisko, Sąd Najwyższy wskazał, że: „Językowa wykładnia art. 4 ust. 1 z.u.p.n., zawierającego normę prawną o charakterze intertemporalnym prowadzi do wniosku, że w sprawach wszczętych i niezakończonych przed dniem 2 stycznia 2014 r. (data wejścia w życie ustawy) należy stosować przepisy dotychczas obowiązujące zarówno te o charakterze materialnym, jak i procesowym. Ustawodawca nie rozróżnił bowiem, czy czasowe stosowanie przepisów dotychczasowych odnosi się do przepisów prawa materialnego, czy procesowego. Użył co prawda sformułowania »do postępowań«, co mogłoby sugerować, że zawarta norma odnosi się wyłącznie do przepisów proceduralnych regulujących przebieg wszczętych i niezakończonych postępowań, to jednak owo postępowanie karne służy przecież realizacji norm prawa karnego materialnego. Zasięg działania przepisu przejściowego należy wiązać ze sformułowaniem »stosuje się przepisy dotychczasowe«. Określenie to nie jest jednak równoznaczne ze zwrotem

»postępowanie toczy się według przepisów dotychczasowych«. Stąd też zasadnym jest uznanie, że sformułowanie to, jako mające znacznie szerszy zakres, odnosi się do wszystkich przepisów, zarówno procesowych, związanych z tokiem postępowania i regulujących tzw. »kinetykę« oraz »statykę« procesu, jak również do przepisów prawa materialnego. Tym samym zakres użytego w tym przepisie zwrotu wskazuje, że ma on charakter mieszany i reguluje kwestie związane z przepisami prawa procesowego oraz materialnego, a tym samym odnosi się zarówno do norm prawa procesowego, jak i materialnego». W tym aspekcie szczegółowy proces wykładni przepisu art. 4 ust. 1 ustawy zmieniającej, został przedstawiony w uzasadnieniu cytowanej uchwały, stąd też nie ma potrzeby jego ponownego powielania w niniejszych rozważaniach.

Uwzględniając zatem powyższe rozstrzygnięcie uchwały, skonstatować należy, iż uchylenie art. 13 u.p.n. z dniem 2 stycznia 2014 r., w połączeniu z zakresem przepisu art. 4 ust. 1 ustawy zmieniającej (będącego unormowaniem szczególnym w stosunku do art. 4 k.k.) – w dacie wydania zaskarżonego postanowienia – nie stanowiło przeszkody w zastosowaniu uchylonego art. 13 u.p.n. wobec nieletniego, który czyn popełnił przed dniem 2 stycznia 2014 r., i co do którego postępowanie zostało w tym czasie wszczęte, lecz nie zostało zakończone. Powyższe oznacza jedynie częściową derogację art. 13 u.p.n. i odnosi się do czynów popełnionych po wejściu w życie ustawy zmieniającej lub popełnionych do dnia 2 stycznia 2014 r., o ile w tym czasie przeciwko nieletniemu nie wszczęto i nie zakończono postępowania.

Konkluzja ta nakazuje stwierdzić, iż zaskarżone postanowienie zapadło z rażącym naruszeniem przepisów wskazanych w zarzucie kasacji, które to naruszenie miało istotny wpływ na treść orzeczenia. Zdiagnozowana wadliwość implikowała wydanie przez Sąd Najwyższy postanowienia kasatoryjnego wraz z dyspozycją przekazania sprawy Sądowi Apelacyjnemu w Gdańsku do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym. Sąd *ad quem* winien mieć na uwadze, iż rzeczona ustawa o postępowaniu w sprawach nieletnich, utraciła moc z dniem 1 września 2022 r. Materię w niej zawartą reguluje obecnie ustawa z dnia 9 czerwca 2022 r. o wspieraniu i resocjalizacji nieletnich (Dz.U. z 2022 r., poz. 1700). Zadaniem sądu odwoławczego będzie zatem przeprowadzenie stosownej

analizy przepisów ustawy nowej w odniesieniu do czynu zarzuconego oskarżonemu wraz uwzględnieniem kwestii intertemporalnych – zarówno w kontekście zasad generalnych, jak też unormowań przewidzianych w dziale VII, rozdz. 2 tejże ustawy, w którym zawarte zostały przepisy przejściowe i dostosowujące.

W tym stanie rzeczy Sąd Najwyższy postanowił jak na wstępie.

[P.Ł.]